znané oprávnění k uveřejnění rozsudku je v podstatě zadostiučiněním (srov. obdobná ustanovení § 27 odst. 2 zák. o ochraně známek, § 104 patent. zák., § 40 zák. proti nekalé soutěži a § 14 odst. 2 tiskové novely), nikoli vedlejším trestem nebo zabezpečovacím opatřením (srovnej Liszt-Schmidt, Lehrbuch des deutschen Strafrechtes z r. 1932, str. 368, Altmann I. sv. str. 103, rozh. 2932 víd. sbírky, 2. poznámka k tomu — částečně jinak Altmann II. svazek str. 1451). Soukromému obžalobci je ponecháno na vůli, zda oprávnění k uveřejnění rozsudku použije ve lhůtě rozsudkem stanovené. Nejde tu o případ, kdy soud z úřadu nařizuje uveřejnění rozsudku (na př. podle § 23 zák. čís. 568/19 a § 21 zák. o potravinách). Nesrovnává se s povahou trestu (ani vedlejšího), uloženého soudem, by jeho výkon závisel na vůli soukromého obžalobce, pokud zákon tak výslovně nepřipouští. Proto odvolání v tomto směru nemohlo míti úspěch.

Čís. 4560.

Návrh na potrestání pro přečin podle § 27 zák. čís. 111/27 Sb. z. a n. nezahrnuje v sobě pro případ, že by nebyla dána skutková podstata tohoto přečinu, návrh na potrestání pro pomluvu.

(Rozh. ze 7. prosince 1932, Zm III 269/32.)

Obžalovaní J. P. a Š. H., oba hostinští, oznámili 4. listopadu 1930 písemně posádkovému velitelství v N., že se v krčmě H. K-ové provádí tajná prostituce a že je v zájmu mravnosti vojínů, aby jim byla návštěva krčmy takové pochybné pověsti zakázána. Obžalovaný Š. H. mimo to dne 5. listopadu 1930 osobně potvrdil generálu G-ovi, že se ve zmíněné krčmě provádí tajná prostituce. K návrhu H. K-ové jako hlavní soukromé žalobkyně odsoudil soud prvé stolice oba obžalované za tyto činy pro přečin zlehčování podle § 27 zák. o nek. soutěži, neboť zjistil, že údaje obžalovaných byly nepravdivé. Odvolací soud k odvolání obou obžalovaných po doplnění řízení zrušil odsuzující rozsudek prvého soudu z důvodu zmatečnosti podle § 385 č. 1 a) tr. ř., pokud šlo o čin spáchaný dne 4. listopadu 1930, a oba obžalované podle § 326 č. 1 tr. ř. zprostil z obžaloby; dále zrušil odvolací soud napadený rozsudek pro zmatečnost podle § 385 č. 1 b) tr. ř., pokud šlo o čin obžalovaného Š. H., spáchaný dne 5. listopadu 1930, a uznal tohoto obžalovaného vinným přečinem pomluvy podle § 1 zák. čl. XLI: 1914. Osvobozující část rozsudku opřel odvolací soud o zjištění, že krčma hlavní soukromé žalobkyně jest skutečně pochybné pověsti, neboť tam docházejí prostitutky a nemravně se baví s vojáky; odsuzující část rozsudku, týkající se obžalovaného Š. H., založil odvolací soud na úvaze, že sice skutková podstata přečinu zlehčování není dána, čin obžalovaného Š. H. však naplňuje skutkovou podstatu přečinu pomluvy.

Nejvyšší soud zamítl zmateční stížnost hlavní soukromé žalobkyně H. K-ové, z úřední povinnosti pro zmatečnost podle § 385 čís. 1 a) tr. ř. zrušil rozsudky nižších soudů, pokud jimi byl obžalovaný

Š. H. uznán vinným a odsouzen pro čin spáchaný dne 5. listopadu 1930, a podle § 326 č. 1 tr. ř. tohoto obžalovaného osvobodil; jeho zmateční stížnost byla poukázána na toto rozhodnutí.

Důvody:

Zmateční stížnost hlavní soukromé žalobkyně, založená na § 385 č. 1 a) tr. ř., napadá především onu část rozsudku soudu druhé stolice, kterou byli oba obžalovaní osvobozeni od obžaloby pro přečin podle § 27 zák. č. 111/27 Sb. z. a n., a označuje nesprávným závěr soudu odvolacího, že si obžalovaní nebyli vědomi, že udávaji nepravdu. Zmateční stížnosti nelze přiznati oprávnění. Soud odvolací zjistil, že do hostince hlavní soukromé žalobkyně docházejí prostitutky, které se tam baví s vojáky, a že v jednom případě bylo četnickým poručíkem, konajícím tam přehlídku, shledáno, že v tmavé místnosti vedle lokálu seděli vojáci s prostitutkami, z nichž jedna byla pro nemravné chování předvedena. Zmateční stížnost sice tvrdí, že šlo o případ ojedinělý z doby předchozí, který neměl nic společného se stavem, jenž zde byl v době odeslání závadného dopisu, okolnost tato však nemůže nic změniti na správnosti závěru soudu odvolacího, že si obžalovaní nebyli vědomi, že jejich údaje jsou nepravdivé, tím spíše, že podle skutkových zjištění soudu odvolacího do hostince hlavní soukromé žalobkyně prostitutky dosud docházejí. Pro případ, že by v činu obou obžalovaných ze dne 4. listopadu 1930 nebyla shledána skutková podstata přečinu podle § 27 zák. č. 111/27 Sb. z. a n., žádá zmateční stížnost, aby oba obžalovaní byli uznáni vinnými aspoň přečinem pomluvy, poukazujíc k tomu, že obžalovaní nejsou oprávněni hlavní soukromé žalobkyni dále vyčítati jediný případ z roku 1926 nebo 1927 a ji proto napadati. Soud odvolací sice o podřadění tohoto činu obou obžalovaných pod ustanovení zákona o ochraně cti neuvažoval, přes to však ani tuto část zmateční stížnosti nelze uznati opodstatněnou. V obžalovacím spisu žádala hlavní soukromá žalobkyně, by oba obžalovaní byli odsouzeni pro čin, spáchaný dne 4. listopadu 1930, omezivši výslovně kvalifikaci tohoto činu na přečin podle § 27 cit. zák. Ustanovení tohoto místa zákonného a předpisy zákona o ochraně cti, jichž použití se stěžovatelka ve zmateční stížnosti domáhá, chrání však právní statky podstatou i povahou tak rozdílné, že nelze mezi nimi seznati totožnost činu. Navrhovala-li tedy hlavní soukromá žalobkyně potrestání obou obžalovaných pro přečin podle § 27 zák. č. 111/27 Sb. z. a n., nemohl soud posuzovati čin s hlediska jiného oboru chráněných statků, než jak to navrhovala hlavní soukromá žalobkyně. Vždyť jí mohlo záležeti na tom, aby čin jí pozastavený byl posuzován výhradně s hlediska právního statku, jehož ochrany se ve své žalobě dovolává, a posuzování s hlediska jiného právního statku mohlo jí býti nevítané, ba snad si je vůbec nepřála. Jestliže tedy hlavní soukromá žalobkyně v případě, o nějž jde, stíhala jen porušení právního statku, chráněného zákonem proti nekalé soutěži, nikoli také porušení své osobní cti, jestliže za celého řízení až do vynesení rozsudku soudu prvé stolice nepociťovala a neuplatňovala porušení své osobní cti, nýbrž stále jen poukazovala na porušení dobrých

mravů při soutěži, není tu potřebného návrhu (žaloby), jež by mohla býti podkladem pro odsuzující výrok pro přečin pomluvy. Čin obžalovaného Š. H., spáchaný dne 5. listopadu 1930, byl hlavní soukromou žalobkyní stíhán rovněž jen jako přečin podle § 27 zák. č. 111/27 Sb. z. a n. a žaloba tato nebyla na přečin pomluvy rozšířena. Soud první stolice uznal obžalovaného vinným přečinem podle § 27 zák. č. 111/27 Sb. z. a n. Soud odvolací zrušil tento rozsudek z důvodu zmatečnosti podle § 385 č. 1 b) tr. ř. a kvalifikoval čin tento jako přečin pomluvy podle § 1 zák. čl. XLI:1914, maje zřejmě za to, že skutková podstata přečinu podle § 27 zák. č. 111/27 Sb. z. a n. není sice dána, že však návrh žalobcův na potrestání pro tento přečin obsahuje v sobě i návrh na potrestání pro přečin pomluvy. Hlavní soukromá žalobkyně napadá odvolací rozsudek z důvodu zmatečnosti podle § 385 č. 1 b) tr. ř. domáhajíc se toho, aby čin obžalovaného Š. H. byl kvalifikován podle § 27 zák. č. 111/27 Sb. z. a n. Obžalovaný Š. H. žádá zmateční stížností, uplatňující zmatek podle § 385 č. 1 c) tr. ř., aby bylo uznáno na beztrestnost podle § 17 odst. 1 zák. čl. XLI:1914. Zmateční stížnost hlavní soukromé žalobkyně tvrdí, že čin obžalovaného Š. H., spáchaný dne 5. listopadu 1930, těsně souvisí s dopisem ze dne 4. listopadu 1930 a není než konkretisováním obsahu dopisu. Toto konkretisování stalo se prý zřejmě zlomyslně a nepravdivě a čin tento byl právě tak jako předchozí dopis předsevzat za účelem soutěže. Všecky tyto úvahy zmateční stížnosti musí však ztroskotati vzhledem ke skutkovým zjištěním, uvedeným shora ohledně činu ze dne 4. listopadu 1930, na správnosti závěru soudu odvolacího, že si obžalovaný Š. H. nebyl vědom, že tvrzené okolnosti nejsou pravdivé. Tato zmateční stížnost hlavní soukromé žalobkyně jest tedy bezdůvodná. Zmateční stížnost hlavní soukromé žalobkyně byla tudíž v celém rozsahu podle § 36 odst. I tr. ř. nov. zamítnuta.

Pokud jde o zmateční stížnost obžalovaného Š. H., jest především uvážiti, že hlavní soukromá žalobkyně nepodala obžalobu pro přečin podle § 1 zák. čl. XLI:1914, jak shora bylo již k tomu poukázáno. Odsuzující rozsudek soudu odvolacího byl tedy vydán bez zákonné obžaloby a tím byl zaviněn zmatek podle § 384 č. 11 tr. ř. Rozsudek soudu první stolice, jenž v činu obžalovaného Š. H. ze dne 5. listopadu 1930 shledal skutkovou podstatu přečinu podle § 27 zák. č. 111/27 Sb. z. a n., trpí zmatečností podle § 385 č. 1 a) tr. ř. z důvodů, uvedených shora ke zmateční stížnosti hlavní soukromé žalobkyně. Poněvadž k těmto zmatkům jest podle § 384 posl. odst. a § 385 odst. II. tr. ř. hleděti z povinnosti úřední, byly rozsudky obou soudů nižších stolic z těchto důvodů zmatečnosti zrušeny v uvedených výrocích, obžalovaný Š. H. podle § 326 č. 1 tr. ř. osvobozen od obžaloby pro tento čin trestný a jeho zmateční stížnost poukázána na toto rozhodnutí.

Čís. 4561.

Lhůta podle 2. odst. § 112 tr. ř. je propadná; prodloužiti ji z jiného důvodu než § 112 odst. 3 tr. ř. (na př. z důvodu složitosti věci nebo pro změnu právního zástupce) je nepřípustné.

(Rozh. ze dne 9. prosince 1932, Zm II 285/31.)